

ευτυχισμένος

ευτυχισμένος, -η, -ο, επίθ. [μτχ. παθητ. παρακ. του ρ. ευτυχώ], ευτυχισμένος· (ειρωνικά) που δεν αντιλαμβάνεται το παραμικρό από τα όσα άσχημα συμβαίνουν γύρω του, ο εκτός τόπου και χρόνου, ο χαζοχαρούμενος: «καλύτερα να 'μουν κι εγώ ευτυχισμένος σαν κι αυτόν, να μην καταλαβαίνω τίποτα για να μη στενοχωριέμαι || έλα, ρε ευτυχισμένε, το κατάλαβες κι εσύ ότι χάσαμε!». Από τη χαρούμενη έκφραση που έχει το άτομο που δεν καταλαβαίνει κάτι κακό·

- ευτυχισμένος ο καινούριος χρόνος! ή ευτυχισμένος ο νέος χρόνος! βλ. λ. [χρόνος](#).

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας